

Fumar és un plaer?

M. J. Ferrando

Fa uns dies sentíem en les notícies que els fumadors espanyols amb càncer de tràquea començaven una lluita legal contra les tabaqueres, seguint l'exemple dels americans (EE.UU.).

Des de llavors tertúlies radiofòniques, debats en televisió, articles en la premsa diària, ens fan reflexionar sobre esta qüestió i qui té la raó.

En primer lloc tots estaven d'acord en què és necessari aplicar el sentit comú a l'hora de fumar, beure, menjar i inclús per a treballar.

De la mateixa manera que seria imprescindible aplicar normes estrictes a l'hora d'elaborar els cigarrets, perquè la qualitat d'estos siga òptima.

L'empresa Altadis, abans Tabaquera, té a Espanya un centre d'investigació i desenvolupament, que controla permanentment la qualitat dels seus productes.

En este centre hi ha tres departaments especialitzats. Dos d'ells s'encarreguen de dur a terme el control de qualitat dels cigarrets i dels cigars purs i un tercer, denominat de serveis compartits, s'encarrega de realitzar les anàlisis i proporcionar suport tècnic per al control de la qualitat.

Els laboratoris d'estos centres estan acreditats per l'ENAC, organisme oficial d'acreditació, per la qual cosa els resultats obtinguts estan garantits i mereixen, per tant, la confiança de les institucions públiques, nacionals o estrangeres.

I en conseqüència són la garantia final per al consumidor.

En les anàlisis que es duen a terme es comprova la presència i qualitat dels diferents components per a garantir, per exemple, que les xifres de nicotina i quitrà que figuren en les inscripcions laterals dels paquets de tabac es corresponguen amb la realitat.

Els laboratoris realitzen també anàlisis físiques de tots els components d'estos productes, es comproven les especificacions de qualitat i grossor del paper, la seua textura, etc. Cap component del producte final es queda sense analitzar.

En estos laboratoris hi ha les anomenades màquines de fumar. Són realment interessants. S'alimenten de cigarrets que van encenent i fumant a un ritme d'aspiracions predeterminat per a comprovar el temps que tarden en consumir-se, quina condensació de fum es genera, les quantitats de monòxid que produïx, etc.

Tota la informació que es genera es processa en un ordinador central que en temps real envia els resultats a les

fàbriques de tabac, de manera que la direcció d'estos centres productius disposa, al mateix temps que els laboratoris, dels resultats de les anàlisis realitzades sobre una llavor determinada i que està en cadena de producció.

En qualsevol cigarret que ixca al mercat es realitzen fins a cent proves, és a dir al voltant de cent cigarrets d'una determinada classe són controlats, en els que a més se'ls va variant el paper, el filtre i qualsevol altre component.

Si no passa les proves analítiques, el producte no ix al mercat.

Per tant, si disposem de tota la informació sobre el producte que tenim al nostre abast i sabent a què ens arriquem si fumem, som nosaltres els que tenim l'última paraula.

És fumar un plaer?

